

LBRIS

We know
books

Spontaneous Evolution

Copyright © 2009 by Bruce H. Lipton and Steve Bhaerman
Originally published in 2009 by Hay House Inc., USA

Copyright © 2010, 2021 Editura For You
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această
carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Gabriel Dragnea
Tehnoredactare: Anca Șerbu
Design copertă: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIPTON, BRUCE H.

Evoluția spontană: viitorul nostru pozitiv – și cum ajungem la el / dr.

Bruce H. Lipton și Steve Bhaerman; trad. din lb. engleză de Monica Vișan. -

Ed. a 2-a. - București: For You, 2022

ISBN 978-606-639-484-0

I. Bhaerman, Steve

II. Vișan, Monica

159.9

Dr. Bruce H. Lipton și Steve Bhaerman

EVOLUȚIA SPONTANĂ

Viitorul nostru pozitiv și cum ajungem la el

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You

Cuprins

Cuvinte de apreciere pentru cartea <i>Evoluția spontană</i>	5
Prefață / De ce am scris această carte	9
Introducere / O poveste de iubire universală	13
Cuvânt înainte / Remisia spontană	19
Partea I / Dar dacă tot ceea ce știi este greșit?	27
Capitolul 1 / Nu văd până nu cred	33
Capitolul 2 / Acționează local, evoluează global	58
Capitolul 3 / O nouă perspectivă asupra unei vechi povești	78
Capitolul 4 / Redescoperirea Americii	104
Partea a II-a / Cele 4 mituri despre Apocalipsă	127
Capitolul 5 / Mitul nr.1: Doar materia contează	133
Capitolul 6 / Mitul nr. 2: Supraviețuiește cel mai bine adaptat	153
Capitolul 7 / Mitul nr. 3: Genele sunt de vină	175
Capitolul 8 / Mitul nr. 4: Evoluția este ceva întâmplător	195
Capitolul 9 / Disfuncție la răspântie	219
Capitolul 10 / Însănătoșirea mentală	256
Partea a III-a / Schimbarea gărzii și recultivarea Grădinii	271
Capitolul 11 / Evoluția fractală	283
Capitolul 12 / A sosit vremea să mergem la un psihiatru bun	316
Capitolul 13 / Singura sugestie	347
Capitolul 14 / Ce înseamnă cu adevărat bunăstarea generală	374
Capitolul 15 / Vindecarea sistemului politic	401
Capitolul 16 / O versiune cu totul nouă	432
Anexă: Metode de schimbare a credințelor	458
Note	460
Mulțumiri	474
Despre autori	477

Partea I

Dar dacă tot ceea ce cunoști
este greșit?

„Cea mai bună metodă de a te confrunta
cu necunoscutul este să nu-l cunoști.“

Swami Beyondananda

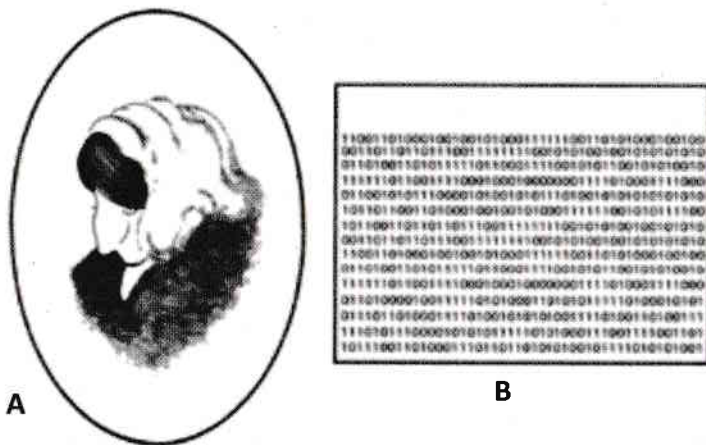
Privește cerul într-o noapte fără nori și fără Lună și vei vedea mii de puncte de lumină, fiecare dintre ele fiind o minunăție stea uriașă într-un Univers prea vast pentru imaginația noastră. Concentrează-te asupra unei singure stele și gândește-te că poate nici nu mai există, că poate a ars și s-a risipit în spațiu, cu conii în urmă. Dar pentru că steaua a fost la o distanță de ani-lumină, lumina ce-i marca existența încă este vizibilă, servind ca ghid de navigație pentru marinari.

Acum, coboară-ți privirea de pe cer pe Pământ și întreabă-te: „Este oare posibil să ne fi stabilit traseul luându-ne după o stea care a dispărut? Dacă sistemul nostru de credințe despre viață este greșit?“

La suprafață, această controversă pare ciudată. În definitiv, acum generăm, transmitem și absorbim mai multe informații științifice decât oricând, prin intermediul cărților, CD-urilor,

DVD-urilor, radioului, televiziunii și internetului. Dar informația ca atare nu este suficientă. Un conținut corect într-un context greșit este mai degrabă o dezinformare care ori ne va îndepărta de la drum, ori ne va conduce pe un drum periculos. Să luăm exemplul unui comandant de vapor care ordonă ca vasul să-și schimbe cursul spre lumina care se vede în zare. Când o voce de la lumina îndepărtată îi sugerează prin radioemițător ca vaporul să o ia pe o cale ocolitoare, căpitanul urlă autoritar să se mențină cursul. Atunci, vocea adaugă: „Căpitane, suntem farul.“

Cursul pe care-l alegem depinde de perspectiva pe care o avem. Iată un exemplu simplu care subliniază acest lucru.

În imaginea A, poți vedea ori o bătrână urâtă, ori o femeie tânără (s-ar putea să fie nevoie să studiezi o vreme imaginea pentru a le vedea pe amândouă). Imaginea B este codul binar al imaginii A. Deși datele din imaginea B pot defini științific conținutul imaginii A, imaginea care se vede la un moment dat nu constă în codul de date, ci în interpretarea și percepția observatorului.

Mesajul este simplu și grăitor: un fragment de date științifice poate descrie două percepții complet diferite. Atunci când credem cu putere într-o percepție, o vedem ca pe singura și

unica realitate și ignorăm toate celelalte posibilități. De fapt, ca indivizi și ca societate, noi navigăm pe baza unor percepții filosofice vechi, dezaprobată de știință. Dar, ca și stelele care au dispărut cu mulți ani-lumină în urmă, vestea morții lor nu a ajuns încă la noi. Ca și semnalele de la far, lumina ne îndreaptă într-o nouă direcție dacă o percepem corect.

Astăzi, evoluția umană este într-un punct de cotitură, unde o paradigmă veche și o conștiință nouă și provocatoare încearcă să coexiste, dar fără prea mare succes. Obişnuințele și tradiția ne leagă de o perspectivă demodată asupra Universului și, totuși, civilizația este pe cale să dea naștere unui mod nou de înțelegere a vieții, incitant și optimist.

Pentru a înțelege mai bine situația grea în care ne aflăm, hai să ne întoarcem cu 500 de ani în urmă, când astronomul Nicolas Copernic, privind cerul dintr-un turn de catedrală, a făcut o observație astronomică de-a dreptul cutremurătoare. Contrar concepției obișnuite, conform căreia Pământul se afla în centrul Universului, Copernic a înțeles că Pământul se rotea zilnic în jurul axei sale și anual în jurul Soarelui.

Conducătorii Bisericii au considerat că ideea lui Copernic era o blasfemie și s-au agățat de vechile credințe, până în punctul în care l-au forțat pe Galileo Galilei, 90 de ani mai târziu și sub amenințarea sabiei, să renunțe la susținerea teoriei lui Copernic și să-și petreacă restul vieții în închisoare. Totuși, în mod ironic, aceleași autorități bisericești au adoptat formulele matematice ale lui Copernic pentru a regla discrepanțele din calendarul religios. Ideea este – așa cum a văzut și Galilei – că durează ceva timp până când schimbările majore sunt acceptate de conștiința oamenilor.

A trecut un secol de când Einstein a demonstrat științific că tot ce există în Univers este interconectat și alcătuit din energie. Totuși, majoritatea oamenilor trăiesc și acum pe baza principiilor depășite ale fizicii newtoniene, care spun că lumea este un mecanism angajat într-un șir de acțiuni și reacțiuni cauză-efect. Deși cei de la putere au folosit teoria relativității

elaborată de Einstein pentru a construi arme atomice, la fel cum Biserica s-a folosit de calculele lui Copernic pentru a-și îmbunătăți calendarul, ei au ignorat implicațiile imense ale bombardării chiar și a unei mici părți din planeta pe care o împărțim cu toții.

Între timp, aderarea noastră la concepții greșite și „mituri“ a deconectat atât de mult omenirea de Natură, încât activitatea umană a devenit o „rețea de acte ce pun în pericol viața“. Deși titlurile ziarelor prezintă semnale de alarmă despre atacuri sinucigașe cu bombă în Orientul Mijlociu, foarte mulți oameni nu reușesc să înțeleagă că întreaga noastră specie a devenit o bombă cu ceas pentru planetă. Studiile științifice au arătat clar că lăcomia umană și poluarea provoacă cea mai mare extincție în masă de la dispariția dinozaurilor, cu 65 de milioane de ani în urmă. Dacă tendințele actuale continuă, jumătate dintre toate speciile vor dispărea până la sfârșitul acestui secol.¹

Problemele noastre nu sunt datele în sine, ci ele apar din interpretarea datelor. Așa cum demonstrează și exemplul nostru cu bătrâna urâtă/femeia tânără, aceleași date pot fi folosite pentru a interpreta două imagini complet diferite. Când este vorba despre a înțelege natura vieții, imaginea pe care ne-o formăm pe baza informațiilor poate să însemne viața sau moartea civilizației. Din fericire, aspectele științifice radicale discutate în *Evoluția spontană* oferă o nouă interpretare a datelor științifice, interpretare care aruncă o umbră de îndoială asupra percepției noastre convenționale despre viață.

René Descartes ne-a sfătuit să punem la îndoială totul. Iar acum a sosit momentul să o facem. Nu tot ceea ce știm este greșit, dar tot ceea ce credem că știm trebuie examinat, cântărit și reconsiderat.

În Partea I a cărții *Evoluția spontană*, începem cu o viziune biologică a modului în care am ajuns să credem ceea ce credem. Astfel, vom stabili clar relația dintre credințe și biologie și modul în care interacțiunea dintre ele creează, de fapt, realitatea noastră.

În Capitolul 1, „Nu văd până nu cred“, inversăm binecunoscuta zicală „Nu cred până nu văd“. Începând cu modul în

care celulele procesează informațiile, urmărim căile biologice care transformă percepțiile în credințe și în ceea ce pare a fi realitate. Îți oferim dovezi incontestabile care atestă că mintea este într-adevăr stăpâna materiei, apoi ajungem până la nivel celular pentru a arăta cum și de ce funcționează lumea în acest fel.

În Capitolul 2, „Acționează local, evoluează global“, explicăm cum programarea subconștientă ne zădărnicește cele mai bune intenții. Urmărind istoria evoluției minții, arătăm cum fiecare dintre noi este în același timp atât nevinovat, cât și complet responsabil pentru acțiunile lui!

În Capitolul 3, „O nouă perspectivă asupra unei vechi povești“, trecem de la biologie la filosofie și descriem cum povestea pe care o folosim pentru a explica realitatea ne controlează percepțiile și, în mod inevitabil, comportamentul. Explicăm cum civilizațiile au evoluat de-a lungul mileniilor și cum fiecare paradigmă a influențat, într-o mare măsură, lumea pe care au văzut-o și creat-o strămoșii și părinții noștri, precum și lumea pe care o vedem și o creăm noi astăzi.

Cel mai important lucru este că, ieșind în afara poveștilor noastre, putem vedea că ele sunt simple povești, cu nimic mai reale decât cuvintele dintr-un meniu de restaurant, cuvinte care nu sunt comestibile. Totuși, semnificația pe care o dăm acestor cuvinte determină, în final, alegerea a ceea ce vom mânca. Ieșind din matricea credințelor, permitem apariția unor noi povești, care ne vor duce din tragedia Actului al IV-lea în lumina Actului al V-lea.

În Capitolul 4, „Redescoperirea Americii“, vorbim despre principiile și practicile care au influențat elaborarea Declarației de Independență și care se aplică în continuare evoluției actuale. Nu este un imn patriotic de slavă pentru America, ci mai degrabă o recunoaștere a adevărilor revoluționare, viziune, potrivit căreia „toți oamenii sunt creați egali, înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile: Viață, Libertate și dreptul la Fericire“. Aceste adevăruri, care nu au fost încă valorificate pe deplin în Statele Unite, au fost un dar

pentru întreaga lume, dar care vine de la triburile indigene de nativi americani.

După ce o vei citi, Partea I îți va oferi un oarecare sentiment de ușurare, deoarece mesajul ei explică ce este în neregulă cu lumea și ajută la generarea unor scenarii noi, în armonie cu Natura. Când vom înțelege faptul că filosofia culturală și percepțiile individuale sunt, de fapt, credințe dobândite, care ne influențează nu doar biologia, ci și lumea în care trăim, vom căpăta o viziune personală care va schimba lumea. Nu vom mai fi victime surprinse de evenimente și ne vom revendica dreptul de a deveni cocreatori și arhitecți puternici ai unei lumi noi, o lume plină de curaj și de iubire.

1

Nu văd până nu cred

„Nu trebuie să salvăm lumea (să o economisim*),
ci doar să o cheltuim cu mai multă înțelepciune.“

Swami Beyondananda

Toți vrem să reparăm lumea, indiferent dacă ne dăm seama de asta ori nu. La nivel conștient, mulți dintre noi doresc să salveze planeta, din motive altruiste sau etice. La nivel inconștient, eforturile noastre de a servi drept apărători ai Pământului pornesc dintr-o programare comportamentală mai profundă, cunoscută drept „imperativ biologic“: impulsul de a supraviețui. Simțim în adâncul nostru că, dacă planeta se distruge, la fel se va întâmpla și cu noi. Așa că, înarmați cu bune intenții, cercetăm lumea și ne întrebăm: „De unde să începem?“

Terorism, genocid, sărăcie, încălzire globală, boli, foame-te... Oprește-te! Fiecare nouă criză se adaugă la un munte de deznădejde și putem fi ușor copleșiți de iminența și magnitudinea amenințărilor ce ne stau în față. Ne gândim: „Eu sunt doar unul – unul dintre miliarde de oameni. Ce pot eu face?“ Combină enormitatea misiunii cu cât de mici și neajutorați ne imaginăm că suntem și, curând, toate bunele noastre intenții zboară pe fereastră.

* Joc de cuvinte în limba engleză bazat pe polisemia verbului *to save* = „a salva“, „a economisi“. (n.tr.)

Conștient sau inconștient, cei mai mulți dintre noi își acceptă sentimentul de neputință și de slăbiciune într-o lume care, aparent, nu mai poate fi controlată. Ne percepem ca niște simpli muritori, care nu fac decât să încerce să-i supraviețuiască zilei de astăzi. Oamenii, plecând de la prezumția de neputință, Îl cheamă deseori pe Dumnezeu ca să le rezolve problemele.

Imaginea unui Dumnezeu protector, asurzit de cacofonia nesfârșită de rugăminți ce se ridică de pe această planetă aflată în suferință, a fost descrisă în mod amuzant în filmul *Bruce Almighty* (*Dumnezeu pentru o zi*), în care personajul interpretat de Jim Carrey, Bruce, preia munca lui Dumnezeu. Paralizat de vuietul rugămintilor continue din mintea lui, Bruce le-a transformat în notițe, care, în cele din urmă, ajung să-l îngroape sub ele.

Deși mulți susțin că-și trăiesc viața în conformitate cu Biblia, senzația de neputință este atât de răspândită, încât până și cei mai fervenți credincioși par să fie orbi la referințele frecvente care se fac în Scripturi despre puterile noastre. De exemplu, Biblia oferă instrucțiuni specifice în ceea ce privește muntele de deznădejde: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia «Mută-te de aici colo» și s-ar muta. Nimic nu v-ar fi cu neputință.”⁴¹ E o sămânță de muștar greu de înghițit. Tot ce avem nevoie este credință – și nimic nu va fi imposibil pentru noi? Mdaa... sigur!

Dar, serios, cu aceste instrucțiuni divine la îndemână, ne punem întrebarea: „Sunt presupusele noastre neputințe și slăbiciuni o reflexie reală a capacităților umane?” Progresele în știință și fizică oferă o alternativă uimitoare care sugerează că sentimentul nostru de neputință este rezultatul limitărilor învățate. Prin urmare, când întrebăm „Ce știm cu adevărat despre noi?“, întrebăm de fapt „Ce am învățat despre noi înșine?“.

Suntem atât de slabi pe cât am fost învățați să credem?

În termeni de evoluție umană, cea care oferă „oficial“ adevărul este știința materialistă. Și, conform modelului medical

tradițional, corpul uman este un mecanism biochimic, controlat de gene, în timp ce mintea umană este un „epifenomen“ neclar, respectiv o condiție secundară, accidentală, derivată din funcționarea mecanică a creierului. E un mod bizar de a spune că trupul fizic este real, dar mintea este un produs al imaginației creierului.

Până nu demult, medicina convențională ignora rolul minții în funcționarea corpului, cu o singură excepție iritantă: efectul placebo, care demonstrează că mintea are puterea de a vindeca trupul atunci când oamenii au credința că un anumit medicament sau tratament le va fi benefic, chiar dacă remediul este doar o pilulă cu zahăr, fără nicio valoare farmaceutică. Studenții la Medicină învață că 1/3 dintre toate bolile se vindecă prin magia efectului placebo.²

După mai mulți ani de școală, aceiași studenți ajung să ignore importanța minții în procesul de vindecare, deoarece ea nu se mai potrivește cu schemele paradigmei newtoniene. Din nefericire, ca medici, ei îi privează pe pacienți de puterea lor prin faptul că nu încurajează puterea de vindecare pe care o deține mintea.

Suntem în continuare privați de puterea noastră prin acceptarea tacită a unei idei esențiale în teoria darwinistă: evoluția este stimulată de lupta pentru supraviețuire. Programată cu această percepție, omenirea se trezește într-o luptă continuă pentru a rămâne în viață într-o lume unde domnește regula supraviețuirii celui mai bine adaptat. Tennyson a descris foarte expresiv realitatea acestui coșmar darwinist, numind-o lumea „neagră în cerul gurii”⁴³.

Scufundată într-un ocean de hormoni de stres, produși sub impulsul fricii de către glandele noastre suprarenale, comunitatea celulară internă este mânănată la nivel subconștient să apeleze în permanență la comportamentul „luptă sau fugi” pentru a supraviețui într-un mediu ostil. Ziua ne luptăm să ne câștigăm existența, iar noaptea fugim de luptele noastre cu ajutorul televiziunii, alcoolului, drogurilor sau al celorlalte forme de distracție în masă.